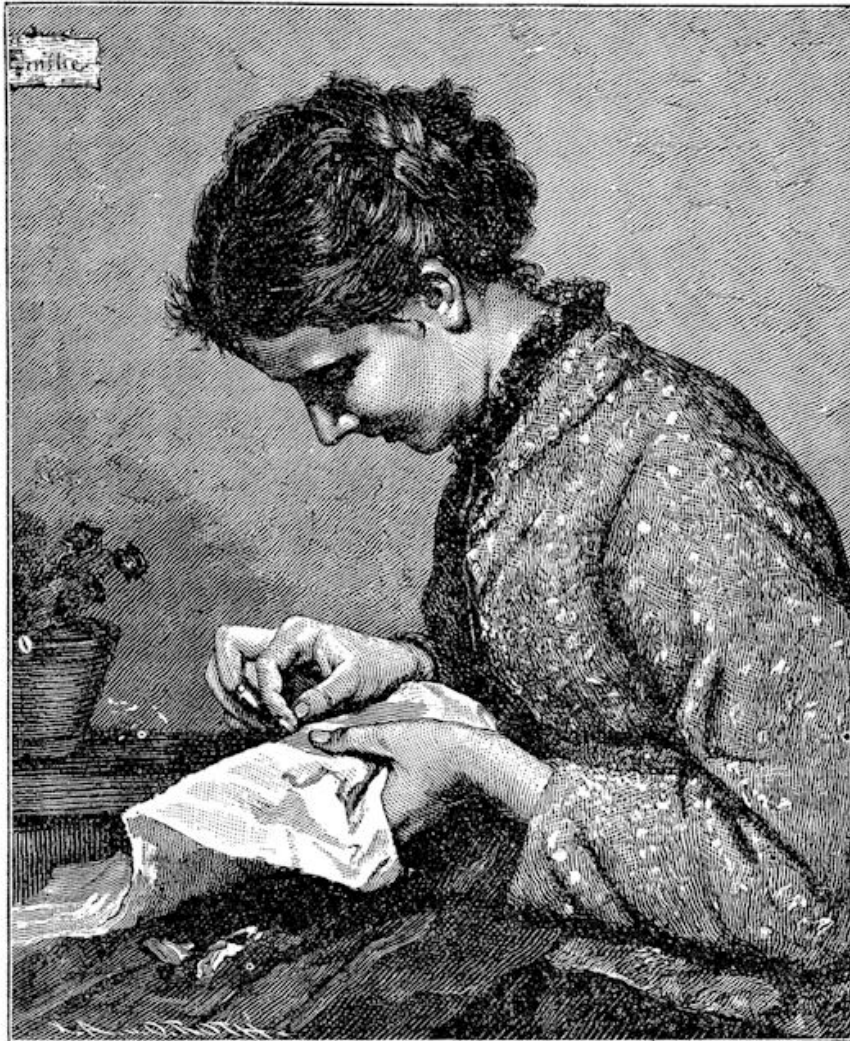

Juffrouw Jaarsma zat dien avond nog lang over haar werk gebogen. En zie, soms glimlachte zij, terwijl ze den langen zacht glinsterenden draad door de stof trok, maar nu was haar glimlachen niet droevig meer; ze kwam in haar werk in,

ze begon er zelf aardigheid aan te krijgen en . . . . ze wist wel zeker, dat Marie morgen heel, héél blij zou zijn. En daar kwam het nu toch maar op aan. Al kon ze haar kind geen kostbaar present uit den winkel koopen, ze gaf haar toch wel iets heel kostbaars; ze gaf haar den arbeid van